

Sygn. akt II CSK 751/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie z wniosku P. P.
przy uczestnictwie E. [...] Spółki Akcyjnej w G.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 13 maja 2016 r., sygn. akt I [...]Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawca P. P. we wniesionej skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 maja 2016 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że skarga wnioskodawcy jest oczywiście uzasadniona. Brak podstaw do uznania, że zaskarżone postanowienie zostało wydane z naruszeniem przepisów prawa, które może być stwierdzone bez potrzeby prowadzenia pogłębioną analizy prawnej. Skarżący uzasadnia swój wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej, jako oczywiście uzasadnionej, wskazaniem na budzącą wątpliwości wykładnię art. 123 § 1 k.c. w zakresie przerwania biegu zasiedzenia wskutek rozpoczęcia mediacji z uczestnikiem postępowania. Sam przyznaje, że przez mediację rozumie zgłoszenie wniosku o ustanowienie służebności uczestnikowi postępowania. Przez mediację, o której mowa w art. 123 § 1 pkt 3 k.c., należy zaś rozumieć mediację, w rozumieniu art. 183¹ k.p.c. Uzgodnienia dokonywane przez strony bez udziału mediatora, wbrew opinii skarżącego nie są wobec tego mediacją i nie mogły przerwać biegu przedawnienia. Zaskarżone postanowienie, jako zgodne z właściwym rozumieniem art. 123 § 1

pkt 3, nie może stanowić podstawy do przyjęcia skargi kasacyjnej, jako oczywiście uzasadnionej. Tym bardziej, że w pozostałych zarzutach skarżący polemizuje z ustaleniami sądu, co w skardze kasacyjnej jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw
aj